

Згадую: так я в дитинстві любив  
Вибігти вранці із хати:  
Тільки послухати шелести нив,  
З вітром пісні поспівати.

Що говорив мені в лісі струмок,  
Що мені поле шуміло —  
Мозок не міг зрозуміть їх думок,  
Серце ж моє розуміло.

Дивною казкою був мені світ,—  
Так, наче він мені снівся.  
Безліч пройшло з того часу вже літ,—  
Світ же, як сон, і лишився.